

ENTER

金吾卫

วิหคชาด
พืมาตกล

1

ภาค พายุเพลิงพลานู (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน
เม่นน้อย แปล

วิหคชาดปิฆาตกล 1 ภาค พายุเพลิงผลาวย (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน เบนน้อย แปล

Copyright © 2018 Modern Press Co., Ltd, original title: 《金吾卫之风起金陵》

Jin Wu Wei Zhi Feng Qi Jin Ling

All rights reserved.

This Thai edition is published and distributed by © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.
with the permission of Modern Press Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2672-4

ภาพประกอบ 紅花血月 Beni

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญพัฒน์ทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทที่ 1

ศาสตรลักลั

รัชศกเจี้ยนเหวินปีที่สี่เดือนหก

แสงยามเย็นดับคลานปกคลุมไปทั่วทุกทิศ ดวงอาทิตย์สีเลือด
คล้ายตกกลางตรงปลายสุดของเมืองหนานจิง ย่อมกำแพงเมืองที่เดิมเป็น
สีเขียวอมน้ำตาลจนกลายเป็นสีแดงฉาน

ทัพใหญ่ของเยียนอ๋องจู่ตีข้ามแม่น้ำฉางเจียงมุ่งตรงเข้าประชิด
กำแพงเมือง ประจัญชนวน เส้นเชือก ดึงไหว และประตูเมืองอื่นๆ มีทหาร
ในชุดเกราะเหล็กนับสิบหมื่นนายตั้งแถวอยู่อย่างพร้อมเพรียง นี่เป็นศึก
ครั้งสุดท้ายของศึกจิ้งน่าน* บุญคุณความแค้นระหว่างจู่ตีกับจิววันเหวิน
จะยุติลงตรงนี้

ตอนนี้จิววันเหวินปิดประตูเมืองไม่ยอมออกมา เหมือนสัตว์จรจัด
ไร้หนทางหนี

แต่จู่ตีตระหนักดีว่าคิดจะตีเมืองให้แตกนั้นง่าย จะฆ่าคนบีบให้ลง

* ศึกจิ้งน่านเป็นสงครามแย่งชิงบัลลังก์ระหว่างเยียนอ๋องผู้เป็นอาภิกับจักรพรรดิเจี้ยนเหวินผู้เป็นหลาน
ในสมัยต้นราชวงศ์หมิง สงครามยืดเยื้อเป็นเวลาสามปีและสิ้นสุดลงเมื่อเยียนอ๋องยึดเมืองหนานจิงได้
ก่อนจะตั้งตัวเป็นจักรพรรดิหยงเล่อ

จากบัลลังก์นั้นยาก ภายใต้สายตาของธรรมาภิบาล หากเขาออกคำสั่ง
โจมตีเมืองและสังหารจิววินเหวินด้วยตัวเองย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะ
ถูกตราหน้าว่าเป็นผู้สังหารญาติพี่น้องของตนเอง นี่หาใช่สิ่งที่เขา
ต้องการ แต่ถ้าไม่สังหารและจิววินเหวินไม่ยอมสละบัลลังก์ ทั้งยังมี
ผู้สนับสนุนมากมาย สถานการณ์นี้ตนย่อมจัดการได้ยาก

จู้ตีสีหน้าเคร่งขมึนขณะถามเค้าเหยียนที่อยู่ด้านข้าง "ท่านกุนซื่อ
เหตุการณ์ครั้งนี้ควรจัดการอย่างไรดี"

เค้าเหยียนก้มศีรษะตอบ "เยียนอ่องอย่าเพิ่งร้อนใจ ข้าพเจ้านี้มีแผนการ
หนึ่งชั่วยาม* ให้หลัง เยียนอ่องโปรดดูแลไฟในเมืองแล้วลงมือ"

ภายในวังหลวง คนชุดดำเจ็ดคนเคลื่อนไหวอย่างว่องไวปานสายลม
ไปในราตรี มุ่งหน้าไปตำหนักเฟิงเทียนโดยที่ทหารรักษาพระองค์
หลายพันนายภายในวังไม่ทันตระหนักแม้แต่เนื้อ

ส่วนภายในตำหนักเฟิงเทียน จิววินเหวินกำลังก่อดกุ่ม จะถอย
หรือจะรุก จะต้านทานสุดชีวิตหรือจะยอมสละบัลลังก์แล้วหลบหนีไป
เขาเป็นคนโลเลเลมาโดยตลอด ยามนี้ยิ่งยากจะตัดสินใจ ข้างกาย
จิววินเหวินยังเหลือคนอยู่อีกยี่สิบกว่าคน ทั้งหมดล้วนเป็นคนสนิทของเขา
ในจำนวนนี้มีหกคนที่พิเศษที่สุด ได้แก่ พระอาจารย์หยางอึ้งเหนิง
ผู้ตรวจการวังหลวงเยี่ยซีเสียน ผู้บัญชาการกองกำลังจินคู่เวี่ยยง
ราชบุตรเขยเหมยอินในปฐมจักรพรรดิหมีงไท่จู** อาลักษณ์แห่งสำนัก

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

** จักรพรรดิหมีงไท่จู จูหยวนจาง เป็นปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมีง ขณะครองราชย์ทรงพระนามว่า
หงอู่ และใช้เป็นที่ปรึกษา พระสมัญญานามหลังสวรรคตได้แก่ หมีงไท่จู เป็นพระบิดาของจู้ตี และเป็น
พระอัยกาของจิววินเหวิน ในที่นี้เหมยอินได้แต่งงานกับองค์หญิงหนึ่งกั๋วพระธิดาในจักรพรรดิหงอู่ จึงมี
ฐานะเป็นราชบุตรเขย ซึ่งโดยทั่วไปจะได้รับหน้าที่เป็นแม่ทัพนำขบวนเสด็จของจักรพรรดิ และเมื่อ
จิววินเหวินขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิเจี้ยนเหวินก็ถวายความจงรักภักดีด้วยชีวิต

ราชบัณฑิตเจิ้งจี้ และชั้นที่ประจำพระองค์หวังเว่ย

คนทั้งหกนี้แม้อายุและตำแหน่งหน้าที่จะสูงต่ำแตกต่างกันไป แต่ในยามคับขันกลับมีชื่อเรียกเดียวกัน นั่นก็คือนักรบพลีชีพกลุ่มสุดท้ายของจักรพรรดิเจี้ยนเหวิน... 'หกนักรบเทียนจาง (ห้วงดาว)'

หกนักรบเทียนจางเป็นหน่วยลับสุดยอด ปกปิดฐานะนักรบพลีชีพมาชั่วชีวิตก็เพื่ออารักขาคู่ครองจูวีนเหวิน คนทั้งหกมีความเชี่ยวชาญต่างกันไป หยางอิงเหมิงวางแผนคิดกลยุทธ์ เยี่ยซีเสียนเก่งการแปลงใจมอำพราง เยวี่ยชงวิชายุทธ์เลิศล้ำ เหมยอินรู้ศาสตร์แห่งกลไก เจิ้งจี้พยากรณ์เรื่องต่างๆ จากดวงดาวได้ หวังเว่ยเชี่ยวชาญศาสตร์ลึกลับ ทั้งหกคนล้วนเป็นยอดฝีมือผู้มีความสามารถในศาสตร์ลึกลับ กระนั้นศาสตร์ลึกลับก็มิอาจนำมาใช้ปกครองบ้านเมือง จึงทำได้เพียงนำวิชาความรู้เหล่านั้นมารักษาวินิตอย่างแยบยลในช่วงกลียุคเท่านั้น ดังนั้นหากไม่ถึงช่วงเวลาคับขันจะไม่เปิดเผยออกมาง่าย ๆ เด็ดขาด

ยามนั้นคนทั้งหกมารวมตัวกัน เห็นชัดว่าถึงช่วงเวลาวิกฤตที่สุดแล้ว จะบุกหาทางรอดโดยให้โลหิตไหลนองเต็มพื้น หรือจะเด็ดหัวของจูตี้จากสถานที่ที่ห่างออกไปหลายร้อยจั้ง* ล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของจูวีนเหวิน ทว่าจูวีนเหวินเห็นแก่สายสัมพันธ์อาหลาน จึงมีอาจหักใจกระทำรุนแรง หยางอิงเหมิงที่ติดตามจูวีนเหวินมาโดยตลอดเข้าใจเขาดีที่สุด ยามนี้ต่อให้สังหารจูตี้ไปจะมีประโยชน์อันใด บุตรชายสามคนของจูตี้ จูเกาซื่อ จูเกาซวี จูเกาซู่ล้วนมิใช่คนดี คี๊กครั้งนี้พวกเขาพ่ายแพ้ราบคาบแล้ว

หยางอิงเหมิงเอ่ยเตือนเสียงเบา "ฝ่าบาท หนทางข้างหน้าลึกลับหวังแล้ว มิสู้พวกเรารีบหนีไปเถอะพะยะค่ะ"

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

เยี่ยซีเสียนเห็นด้วย "ฝ่าบาท ทองคำพันชั่ง* ถล่มหมดไปยังหาใหม่ได้ ขอเพียงรักษาชีวิตไว้วันหน้าย่อมหวนกลับมาได้เสมอ!"

คนอื่นๆ ต่างคุกเข่าตะโกนเสียงดัง "พวกกระหม่อมยินดีติดตามฝ่าบาท ไม่ยอมจำนนแม้ต้องตาย!"

ภายใต้การโน้มน้าวของทุกคน ในที่สุดจิววินเหวินตัดสติใจไปจากวังหลวงที่ตนใช้ชีวิตอยู่มายี่สิบกว่าปี เวลานี้เอง เสียงหัวเราะเย็นชาดังมาจากนอกตำหนักใหญ่กะทันหัน "ฝ่าบาทโลเลเช่นนี้ แม้แต่ชีวิตของตัวเองยังตัดสติใจไม่ได้ แล้วจะกำหนดชะตาชีวิตของผู้คนทั่วหล้าได้อย่างไร มีผู้รับสละบัลลังก์เสียเถอะ!"

เงาดำเจ็ดสายปรากฏตัวที่หน้าตำหนัก ด้านหลังพวกเขาเป็นเส้นทางโลหิตที่ปูด้วยศพ ทหารรักษาพระองค์หลายร้อยนายสิ้นชีพ ภายใต้ดาบกระบี่ของพวกเขา ในบรรดาเจ็ดคนนี้ คนที่อยู่ตรงกลางสวมหมวกทรงสูง หกคนด้านข้างถือดาบ กระบี่ ขวาน หอก มีดสั้น และธนู

"พวกเจ้าเป็นใคร คิดจะทำอันใด!"

คนชุดดำที่สวมหมวกสูงย่ำเท้ากลางอากาศตรงเข้ามา เหมือนยมทูตเฮยอู่ฉาง** ที่ก้าวออกมาจากขุมนรก ก่อนพูดเสียงดัง "พวกข้ายอมต้องมาสังเฝ้าฝ่าบาทเป็นครั้งสุดท้าย!"

นับรบแต่ละคนหรีตาสังเกตดูจึงพบว่า ได้ฝ่าเท้าของคนชุดดำเหล่านี้ มีเส้นด้ายสีดำเล็กบางอยู่เส้นหนึ่ง เส้นด้ายนี้ทอดยาวอยู่ข้างนอกไม่สิ้นสุด เหมือนโอบล้อมตำหนักเพ็ງเทียนทั้งหมดไว้อย่างแน่นหนา หากมอง

* ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

** เฮยอู่ฉาง คือยมทูตดำ มักปรากฏตัวพร้อมไปอู่ฉางหรือยมทูตขาว มีหน้าที่เก็บวิญญาณของผู้ที่หมดอายุขัย เรียกวมกันว่าเฮยไปอู่ฉาง คำว่า 'เฮย' มาจากคำว่า 'เฮยเทียน' แปลว่ากลางคืน 'ไป' มาจากคำว่า 'ไปเทียน' แปลว่ากลางวัน 'อู่ฉาง' แปลว่าไม่ยั่งยืนแน่นอน วมกันจึงมีความหมายว่าชีวิตไม่แน่นอน ทุกคนพร้อมตายได้ทุกเวลาทั้งกลางวันกลางคืน

ลงมาจากด้านบนจะพบว่าเส้นด้ายนี้ล้อมดำหนักใหญ่ไว้และสร้างค้ายกล
หยินหยางขึ้นมา ชัดเจนว่าคนพวกนี้เตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี ต้องการ
ให้ทุกคนในตำหนักตายอยู่ที่นี้!

จุดที่ห่วงข้อเสียด้านหน้าตาจึงไม่กล้าสังหารจิววินเหวินอย่างเปิดเผย
การลอบสังหารจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด สองฝ่ายเผชิญหน้ากัน จิววินเหวิน
เสียดชีวิตในวังหลวงท่ามกลางความโกลาหล นี่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน
ยิ่งกว่านั้นคือเป็นลิขิตสวรรค์ เช่นนั้นย่อมโทษจิววินเหวินไม่ได้แล้ว

คนชุดดำทั้งเจ็ดล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ดำเนินคดีเลือกมา
วันหน้ายามอยู่ในราชสำนักพวกเขาจะมีตำแหน่งหน้าที่สำคัญ เพียงแต่
ยามนี้ทั้งหมดล้วนเป็นนักฆ่าไร้นาม! เป็นมือสังหารชั้นยอดที่ฆ่าคนได้
ตาไม่กะพริบ!

หนักับรบของจิววินเหวินก็มียอดฝีมืออย่างเยวี่ยซงและเหมยอิน
ทว่าน่าเสียดายที่เหมยอินบาดเจ็บ เหลือเพียงเยวี่ยซงด้านรับสุดกำลัง
เพียงผู้เดียว เยวี่ยซงเป็นลูกศิษย์สำนักดัง วิชาที่ฝึกฝนมาคือหัตถ์
ฝ่าทองคำ ฝ่ามือทั้งสองคมกริบดุจใบมีด ฝ่าทองนั้นหยกได้ อารู
แทบทุกชนิดล้วนหักครี้งหากปะทะกับฝ่ามือของเขา

เหล่านักฆ่าโอบล้อมเข้ามา เยวี่ยซงเคลื่อนไหวฝ่ามือสองข้าง
หนึ่งก้าวหนึ่งสังหาร ทุกที่ที่ไปถึงไม่ว่าดาบยาวหรือมีดสั้นล้วนถูกจิว
จินหัก นักฆ่าที่ถือคันธนูนำสายทันที ลูกธนูประดับขนนกดอกหนึ่ง
พุ่งเข้ามาเหมือนดาวตกพร้อมเสียงแหลมบาดหู เยวี่ยซงกำลังจะฝ่า
ลูกธนูคมกริบนี้ ทว่าคิดไม่ถึง ลูกธนูพลันระเบิดออกกลางอากาศ
กลายเป็นลูกธนูเก็ดดอกพุ่งเข้ามาจากทิศทางต่างๆ นี่เป็นกระบวนการ
ไม้ตายของนักฆ่าผู้นี้ 'หงส์ร้อนเก็ดชันฟ้า'!

กระบวนการที่เกิดจากการพลิกแพลงนี้จิวจินหวังไว ทิศทาง

ความเร็ว และอานุภาพของลูกธนูทั้งเก้าล้วนแตกต่างกัน ต่อให้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งก็ยากที่จะป้องกันไม่ให้ลูกธนูแทงทะลุหัวใจ แต่เยวี่ยซงผู้นี้ร้ายกาจโดยแท้ เขาสะบัดฝ่ามืออย่างรวดเร็ว ร่างหมุนขึ้นกะทันหันเหมือนลูกช่าง หัวธนูทั้งเก้าถูกตัดร่วงลงมาอย่างแม่นยำที่ละอัน

หมอยินกำลังจะชมว่าทักษะของเยวี่ยซงช่างไร้เทียมทาน นักฆ่าชุดดำอีกคนกลับปราดเข้ามาเสียดก่อน อาวุธที่คนผู้นี้ใช้คือกระบี่เล็กเรียวยาวที่ทั้งยาวและบางเจ็ดเล่ม มีชื่อว่า 'เจ็ดยอดกระบี่' หัวท้ายของกระบี่เจ็ดเล่มนี้ผ่านการหลอมด้วยเพลิงอัสนีทำให้มีแรงดึงดูดกันและกัน พอลกระบี่เล่มหนึ่งพุ่งออกไป หัวท้ายของกระบี่ก็เชื่อมโยงต่อเนื่องเหมือนเส้นยาวคดเคี้ยว ขณะเดียวกันก็คล้ายกระสวยดาวตก พุ่งไปถึงที่ใด ล้วนทำให้เลือดเนื้อสาดกระจาย ทะลุทะลวงได้โดยไร้อุปสรรค!

เยวี่ยซงเห็นกระบี่นี้แล้วสีหน้าพลันเปลี่ยนไปอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะหัตถ์ฝ่าทองคำของเขาเป็นการใช้ความแข็งแกร่งปะทะความแข็งแกร่ง แต่เจ็ดยอดกระบี่นี้อ่อนนุ่มดุจเส้นเป็นคู่ปรับของเขาพอดี เขาส่งหัตถ์ฝ่าทองคำออกไปหลายครั้ง ประกระบี่ยาวได้หลายครั้ง แต่กลับฝ่าไม่ขาดเสียที กลับเป็นกระบี่อ่อนที่อาศัยแรงเขาโจมตีกลับมาทิ่มแทงเยวี่ยซงจนบาดแผลเต็มตัว เขาตระหนักดีว่าตัวเองมีอาจทำให้ศัตรูล่าถอยจึงได้แต่ตะโกนเสียงดัง "รีบคุ้มกันฝ่าบาทหนีไป!"

ขณะที่คนอื่น ๆ กำลังจะพาดูวินวินหลบหนี คนชุดดำหมวกสูงที่เป็นหัวหน้าพลันโฉบเข้ามาเหมือนเหยี่ยวตัวใหญ่ พุดด้วยน้ำเสียงอันตราย "ฝ่าบาทคิดจะไปที่ไหนหรือ"

ทุกคนร้องอย่างตื่นตระหนก "บังอาจนักเจ้าโจรกบฏ! เจ้าคิดจะทำอันใด?!"

หัวหน้าคนชุดดำตอบ "ย่อมต้องเชิญฝ่าบาทให้หลับใหลอยู่ที่นี้ชั่วคราวนี่!" เขายกแขนขึ้น ผงสีดำกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมาจากแขนเสื้อ ผงนี้คล้ายหมอกควัน พอสัมผัสกับเส้าไม้หนาน* สีทองระยับที่เกาะสลักเป็นรูปมังกรแล้ว เส้าก็ไหม้กลายเป็นสีดำทันที เห็นชัดว่าผงยานี้มีอำนาจเผาไหม้กัดกร่อนรุนแรงมาก คนชุดดำยื่นมือออกไปอีกครั้ง ผงสีดำพุ่งทะลุตำแหน่งใหญ่และม้วนตัวขึ้นสู่ด้านบน ทุกคนตื่นตระหนกถอยหลบไปสามชื่อ** คนชุดดำตะโกนดังลั่น "เผา!"

สะเก็ดไฟเป็นจุดๆ ปรากฏขึ้นท่ามกลางกลุ่มควันสีดำ หลังจากนั้นกลุ่มควันได้แปรเปลี่ยนเป็นลูกเพลิง ตำแหน่งใหญ่ไฟลุกพริบ เปลวไฟพุ่งสู่ท้องฟ้าเหมือนมังกรเพลิง! ยิ่งใหญ่และน่ากลัว!

หัวหน้าคนชุดดำหัวเราะฮาๆ "ฝ่าบาททรงเห็นว่าหนทางข้างหน้าสิ้นหวังแล้วจึงเลือกที่จะเผาตัวเองมาตัวตายนี่เป็นจุดจบของประวัติศาสตร์ที่ซ้ำเตรียมไว้ให้ฝ่าบาท ไม่ทราบว่าคุณท่านคิดเห็นอย่างไร"

คนชุดดำพวกนี้ไม่เพียงจะสังหารจูลูวันเหวิน แต่ยังจะบิดเบือนประวัติศาสตร์เสียด้วย ความคิดดำซำน่าประหลาด บังอาจถึงเพียงนี้! เดิมทีหัวหน้าคนชุดดำคิดว่าพวกจูลูวันเหวินถูกดูหมิ่นแล้วจะโกรธแค้น ทว่านักกลยุทธ์หยางอิงเหิงด้านข้างจูลูวันเหวินกลับยิ้มเย็นเอ่ยว่า "พวกข้าได้แต่แรกแล้วว่าเขียนอ่องต้องลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้ การโจมตีด้วยไฟเป็นวิธีที่ดีที่สุดและโหดเหี้ยมที่สุดจริงๆ แต่ฝ่าบาททรงเป็นมังกรที่แท้จริง ไหนเลยจะกลัวไฟเล่า เพลิงนี่เป็นการช่วยพวกข้าอีกแรงด้วยซ้ำ"

หัวใจของหัวหน้าคนชุดดำขยับเล็กน้อย เริ่มตระหนักถึงกลิ่นอาย

* ต้นหนาน หรือเงินหนาน หมายถึงต้น Phoebe Zhennan เป็นไม้ในวงศ์เดียวกับต้นกานูร

** ชื่อ (เซียะ) คือหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 ชื่อเท่ากับ 10 ซุน 1 ซุนเทียบระยะประมาณ 1 นิ้ว

ไม่ปลอดภัย

เป็นดังที่คิด เจริญที่อยู่ด้านหน้าสะบัดแขนเสื้อทั้งสองข้างทันใดฝ่ามือทั้งสองพลันปรากฏภาพปากว่า* ขนาดใหญ่ ปากว่าหมูนวน รอบด้านเหมือนมีเสียงเคลื่อนไหวของกลไกตั้งเลือนราง จากนั้นก้อนอิฐ เส้าไม้หนานโคมล้ำริด และโต๊ะเริ่มบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูป

หัวหน้าคนชุดดำตื่นตระหนก กำลังจะนำมือสังหารรุดเข้าไปจับกุมคนที่หวังเยวี่ยพลันตะโกนเสียงดัง "คุ้มกันฝ่าบาทให้ดี!"

คนผู้นี้สุดหายใจเข้าอย่างต่อเนื่อง ทำให้ร่างกายบวมขยายอย่างรวดเร็ว เสื้อตัวหลวมกว้างปริขาด หนึ่งหน้าท้องถูกขยายจนโปร่งแสงเหมือนกระดาษบางๆ เปล่งประกายเล็กน้อย

นี่เป็นวิชาลับของหวังเยวี่ย วิชาตั้งปราณ

ตั้งปราณเข้าสู่ร่างกาย ถ้ายทอดปราณเข้าไปในทุกหลอดเลือดและทุกช่องว่างระหว่างกล้ามเนื้อ ทำให้ร่างกายตัวเองขยายจนถึงขีดสุดเต็มทีวิชาลับนี้ทำให้ร่างกายแข็งแกร่งปราศจากความรู้สึกเจ็บปวดได้เพียงแต่การเร่งเข้าพลังเช่นนี้เห็นชัดว่าเป็นการพลีชีพเพื่อคุณธรรม

"ระวัง ถอยเร็ว!"

ร่างนั้นระเบิดเสียงดังสนั่นก็ก้าวไปทั่วตำหนักเพ็ญเทียน พลังนี้แปรเปลี่ยนเป็นคลื่นสั้นสะเทือนรุนแรง บีบให้คนชุดดำทั้งเจ็ดถอยหลังไปสองจั้งกว่า

เจริญอาศัยคลื่นสั้นสะเทือนนี้ตัวัดแขนเสื้อ จูววินเหวิน หยางอิงเหมิง เยวี่ยซีเสียน เยวี่ยซง และคนอื่นๆก็รีบกว่าคนอันตระหนกหายไปแล้ว ตำหนัก

* ปากว่า หรือแมนภูมิแปดลักษณะ คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ เป็นศาสตร์ที่ต่อยอดมาจากทวี่ลักษณะหยินหยางและห้าธาตุอีกทีหนึ่ง อยู่ในเนื้อหาคัมภีร์อี้จิง โดยกำหนดปรากฏการณ์หรือสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติแทนด้วยสัญลักษณ์ในแมนภูมิซึ่งอาจทำเป็นยันต์หรือกระจกแปดทิศ ใช้ทำนายเหตุการณ์และเป็นเครื่องวางป้องกันสิ่งชั่วร้าย

เฟิ่งเทียนและเปลวเพลิงเหมือนถูกเขาเก็บเข้าไปในแขนเสื้ออย่างรวดเร็ว
รอบด้านว่างเปล่าไม่เหลือสิ่งใดเลย!

เหมือนภาพวาดแผ่นหนึ่งที่ถูกเขาม้วนเก็บไปอย่างง่ายดาย
เจิ้งจี้เหมือนใช้เรียวแรงทั้งหมดที่มี นั่งนิ่งอยู่บนซากปรักหักพัง
หลุบควหลุบตา ใบหน้าซีดเผือด

ทุกคนในที่นั้นต่างตกตะลึงตาค้าง พวกเขาเห็นกับตาว่าจูลินเหวิน
และคนอื่นๆ อันตรธานหายไป ตำแหน่งใหญ่หรือหุรงดงามบัดนี้เหลือเพียง
ลานโล่งท่ามกลางราตรี หรือว่าอาลักษณ์ตำแหน่งเล็กๆ ที่ไม่โดดเด่น
ผู้นี้จะมีความสามารถประหลาดจริงๆ สามารถปั้นปูนทองฟ้าเคลื่อนย้าย
ปฐพีได้?! แล้วพวกจูลินเหวินหนีไปที่ใด

ไม่ว่าอย่างไรพวกคนชุดดำหมวกสูงก็ไม่เชื่อว่าโลกจะมีวิชา
ที่ร้ายกาจเช่นนี้ ตัวเขาเองก็เชี่ยวชาญศาสตร์ลึกลับหยินหยาง ไม่ว่าจะ
เป็นศาสตร์ทำนายลักษณะ ศาสตร์หมอดูทำนายดวง วิชาสาปแช่ง
วิชาพยาพิษ* วิชายันต์ วิชาเร้นลับ วิชาผืนมาร วิชาหลอมไอสถ
ศาสตร์ภูมิลักษณ์ วิชาหมื่นผืนแปร ศาสตร์แห่งหลุ่ปิ่น** เขาล้วนพอมี
ความรู้อยู่บ้าง แต่วิชาที่ผืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้ที่อยู่เหนือความคาดหมาย
ของเขา อูบายของหยางอิงเหมิง การอำพรางของเยี่ยซีเสียน วิชากลไก
ของเหมยฮิน วิชาเต๋าของเจิ้งจี้ และการจงใจปลิดชีวิตตัวเองของหวังเยวี่
คนเหล่านี้ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ทว่าเรื่องนี้น่าสงสัยเกินไปแล้ว
ในช่วงเวลานั้นๆ หัวหน้าคนชุดดำยังคงไม่ออกว่าพิรุณอยู่ที่ใดได้แต่คิดว่าตัว
เจิ้งจี้และตวาดถามเสียงเย็น "พวกเขาหายไปไปที่ใด?!"

* พญาพิษ หรือหนอนงู เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงมาด้วยวิธีการพิเศษ บ้างว่า
เป็นการเอาสัตว์มีพิษหลายชนิดมาซึ่งรวมกันให้สัตว์เหล่านั้นกินกันเองจนเหลือตัวสุดท้ายที่รอด การใช้
พญาพิษมักเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์

** หลุ่ปิ่น คือปรมาจารย์ด้านงานไม้และการช่างของจีน

เชิงจี้ปรายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนยิ้มเจ้าเล่ห์ "เชิงจี้ติดตาม
ฝ่าบาทไปแล้ว ข้าแม้เป็นข้า แต่หาใช่ข้าอีกต่อไป แต่ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นใคร
ต่อให้เจ้าปิดหน้าหุ้มตัว จงใจปิดบัง ข้าก็จดจำดวงตาคู่นี้ของเจ้าได้
ดวงตาของเสือหิวเป็นของแต่้าเหี้ยนปีศาจเผ่าเผ่ากุกุ๊* เท่านั้น เจ้าบอกว่า
ตัวเองเจนนัดทั้งพุทธและแต่้า ฐัธรรพวิชามีใช่หรือ มีผู้เจ้ามาไขปริศนานี้
ของข้าเถอะ!"

พูดจบเขาก็หลับตาทั้งสองข้างลง ไม่พูดอันใดอีก เหมือนคนที่
ตายไปแล้ว

ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่เชิงจี้ถูกสื่อว่าไปบวชเป็นนักพรต แต่อันที่จริง
เขาถูกกักขังไว้อย่างลับๆ ไม่ว่าจะถูกทรมานอย่างไรมนุษย์ธรรมดาเพียงใด
ก็ไม่ปริปากพูดอันใดสักคำ ส่วนคู่ต่อสู้ของเขาแต่้าเหี้ยน ไม่ว่าจะ
พยายามมากเพียงใดก็มีอาจไขปริศนาอันลึกลับซับซ้อนนี้ได้ จักรพรรดิ
เจี้ยนเหวินหลบหนีไปได้อย่างไร หลบหนีไปที่ใด กลายเป็นปริศนา
ในประวัติศาสตร์ที่มีอาจคลี่คลายได้ตลอดกาล

คนชุดดำที่สวมหมวกสูงถอดผ้าคลุมหน้า เผยให้เห็นนัยน์ตา
เช่นเสือหิวที่เห็นแล้วชวนหนาวเยือก เป็นแต่้าเหี้ยนกุนซื่อของจู่ตี้นั่นเอง
เขาประกาศว่าตัวเองเรียนรัฐศาสตร์นับร้อย ความสามารถในการวาง
กลลอบและไขกลลอบเทียบชั้นได้กับหลิวป้อเวิน** เชิงจี้ตัวเล็กๆ
ผู้ที่มีความตายมาอยู่ตรงหน้าแล้วยังจะทำนายเขา นี่มิใช่ตึกแดนทูซา
ขวางรถ*** หรือกรี แต่้าเหี้ยนโมโหคิดจะสำรวจจุดบริเวณใกล้เคียง

* ปีศาจเผ่าเผ่ากุกุ๊ (คู่ฮันเหล่ากู่ย) เป็นคำล้อเลียนฉายานามผู้เผ่ากุกุ๊เดียวดาย (คู่ฮันเหล่าเหริน) ของ
เหยือกวงเซียว ที่ปรึกษาคนสำคัญของจู่ตี้น ฉายาธรรมแต่้าเหี้ยน

** หลิวป้อเวิน ชื่อจริงคือหลิวจี้ เป็นนักยุทธศาสตร์ทหารปรวิญนามี ฐัธรรพ และกรีชาวจีน เป็นที่ปรึกษา
คนสำคัญของจุนหวานจาง ปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง

*** ตึกแดนทูซาขวางรถ เป็นสำนวน หมายถึงไม่รู้จักรประเมินกำลังของตนเอง มีกำลังอยู่เพียงน้อยนิด
แต่คิดหวังทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างไม่เจียมตัว

ให้ทั่ว แต่ยามนี้เปลวเพลิงรุนแรงขึ้นทุกที วังหลวงถูกเปลวไฟร้อนแรงโอบล้อม ยังจะอยู่ที่นั่นต่อไปได้อย่างไร หลังตรวจดูอย่างเร่งร้อนแล้วไม่พบเบาะแสใดๆ เต้าเหยียนได้แต่ออกคำสั่งให้ทุกคนออกจากเมืองอย่างฉุนเฉียว

เพลิงไหม้ครั้งนี้เผาอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนกว่าจะมอดดับ จูตีรีบพาเต้าเหยียนเข้าวังไปตรวจค้น โดยเฉพาะบริเวณตำหนักเพ็ญเทียนที่จูอวิ้นเหวินหายตัวไปตั้งๆ ยิ่งต้องตรวจดูให้ถี่ถ้วน แต่บริเวณนั้นนอกจากรากฐานเดิมที่หลงเหลืออยู่บนพื้นดินแล้วก็ไม่มีอันใดอื่นอีกเลย จูตีไม่เชื่อสั่งให้คนขุดดินลึกลงไปสามซื่อ แต่ก็ไม่พบเส้นทางลับใดๆ จูอวิ้นเหวินหลบหนีไปอย่างไร้ร่องรอยต่อหน้ายอดพีเมือทั้งหลายเช่นนี้

จูตีคิดอันใดไม่ออกชั่วขณะ เขากถามเต้าเหยียน "เรื่องนี่ควรจัดการอย่างไรดี"

เต้าเหยียนสีหน้าเคร่งขรึม ประศนาครั้งนี้ยากจะเข้าใจได้ แต่ไม่นานจู่เขาก็หัวเราะออกมา เต้าเหยียนหาได้ตอบคำถามของจูตีตรงๆ แต่ขยี้ดินบนพื้น วาดภาพห้าธาด่าๆ ขึ้นมาก่อนพูดอย่างเนิบช้า "เยียนอ่องสั่งเกิดหรือไม่ ตั้งแต่องค์ปฐมจักรพรรดิหึงไท่จู่สวรรคต จวบจนบัดนี้ฟ้าดินวิปริตนับครั้งไม่ถ้วน หยินหยางและห้าธาด่าผสมปนเป หายนะเกิดขึ้นไม่จบไม่สิ้น เท่าที่ข้าจำได้รัชศกหงอู่ปีที่สามสิบสอง ถูไปไม่ผลเมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหว พื้นที่ตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียงเกิดภัยพิบัติจากตึกแต่น ผู้คนบาดเจ็บล้มตายเกินพัน เสียหายใหญ่หลวง รัชศกหงอู่ปีที่สามสิบสามเดือนสี่ จูอวิ้นเหวินมอบราชโองการและขวานให้หลี่จิ้งหลง ตอนข้ามแม่น้ำเกิดเหตุการณ์มั่งกรวารีลอะวาด เรือแตก และมีคนจมน้ำตายมากมาย เดือนหกหน้าท่วมเมืองจินหวา มีคนตาย

อีกพันกว่าคน เข้าฤดูใบไม้ร่วง ประตู่เจิงเทียนเกิดเพลิงไหม้โดยไร้สาเหตุ เปลวไฟแผดเผาจนเหลือแต่เก้าอี้ ตั้งแต่ปีที่แล้วเป็นต้นมา ขางโจว ลีหยาง เมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหวหลายครั้ง ค่ายของกองกำลังจินอีและคลังอาวุธเกิดเพลิงไหม้อย่างต่อเนื่อง ยังมีภัยพิบัติจากแมลงลุททุกภัย และกบฏของคนชั่วช้าไม่หยุดหย่อน จบจนวันนี้ แม้แต่วังหลวงยังถูกเผาจนวอดวาย พระราชชนัดดาผู้สืบสันตติวงศ์ของพระองค์เองก็สิ้นพระชนม์ท่ามกลางกองเพลิง...นี่มิใช่หายนะจากฟ้าธาดุหรือหรือ"

ลูตีถาม "ความหมายของท่านขุนชื่อคือ..."

เต้าเหยียนตอบ "มีผู้ผลักเรือตามน้ำ! แต่โบราณมาการนำทัพออกรบย่อมต้องมีเหตุผล กำจัดคนชั่วข้างกายจักรพรรดิ ปราบกบฏแผ่นดินเป็นการรักษาความสงบให้บ้านเมือง บัดนี้ผู้สืบสันตติวงศ์ในองค์ปฐมจักรพรรดิสวรรคตแล้ว มิใช่ต้องแต่งตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่และป่าวประกาศไปทั่วหล้าหรือ" เขามองวังหลวงตรงหน้าที่กลายเป็นเก้าอี้และเอ่ยว่า "ตั้งแต่องค์ปฐมจักรพรรดิสวรรคต ตำแหน่งจักรพรรดิว่างลงหลายปี ฟ้าธาดุทั่วหล้าย่อมยากที่จะสงบ ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหาใช่เรื่องแปลก ในตำรา 'ประวัติศาสตร์อื่น' ที่ข้าศึกษามีการกล่าวถึงฟ้าธาดุที่ก่อให้เกิดหายนะ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิงก็ย่อมต้องมีเช่นกัน บัดนี้สถานการณ์ของใต้หล้าถูกกำหนดแน่นอนแล้ว มีผู้เลือกวันประกาศต่อใต้หล้าว่าจักรพรรดิเจี้ยนเหวินประสพหายนะจากฟ้าธาดุ ถูกเผาจนสิ้นชีพอยู่ในวังหลวง บ้านเมืองมีอาจขาดผู้นำแม้แต่วันเดียว เยียนอ๋องเก่งกาจสามารถ เป็นที่เคารพเลื่อมใสของปวงประชา เมื่อครองราชย์แล้วย่อมห่วงใยไพร่ฟ้าประชาชน บัดเป่าหายนะจากฟ้าธาดุ! คินความสงบสุขให้บ้านเมือง!"

ลูตีพลันกระจ่างแจ้ง ความหมายของเต้าเหยียนคือให้เขา

ไม่ยอมรับฐานะจักรพรรดิของจูอวี่นเหวิน จากนั้นทำให้การตายของ จูอวี่นเหวินมาจากการไร้ความสามารถในการปกครองบ้านเมือง ได้หล้าจึงเกิดหายนะจากห่าธาตุขึ้นพร้อมกันจนสิ้นชีพอยู่ท่ามกลาง ทะเลเพลิง ส่วนเขาจูตี้ด้วยหวังจะได้หล้าจึงต้องขึ้นสู่วัฒนการปกครอง บ้านเมืองอย่างจงใจ เพื่อบรรเทาหายนะจากห่าธาตุที่เกิดขึ้นทั่วทุกหนแห่ง คืนความสงบสุขแก่แผ่นดิน

จูตี้รับฟังข้อเสนอของเต๋าเหยียน ตัดสินใจสองเรื่องที่สำคัญ เรื่องหนึ่งคือส่งคนไปค้นหาเบาะแสของจูอวี่นเหวินอย่างลับๆ ประกาศ จับกุมพรรคพวกที่เหลือของจูอวี่นเหวินอย่างเปิดเผย ขณะเดียวกันก็ สั่งการให้ขุนนางประวัติศาสตร์ลับบันทึกในช่วงรัชศกเจี้ยนเหวินออกไป ไม่ยอมรับตำแหน่งจักรพรรดิของจูอวี่นเหวิน อีกเรื่องหนึ่งคือเพิ่มกำลังพล และหน้าที่ความรับผิดชอบของกองกำลังจินคู่ที่เดิมที่รับผิดชอบเพียง ลาดตระเวนประตูเมืองและช่วยดับเพลิง ทำให้กองกำลังจินคู่กลายเป็น กองกำลังพิเศษที่รับมือกับหายนะจากห่าธาตุได้ คอยสกัดกั้นหายนะ จากห่าธาตุที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน รับภาระหน้าที่สำคัญในการปกป้อง เมืองหนานจิงอย่างแท้จริง

ขจัดภัยภายใน รักษาความสงบภายนอกเป็นแนวทางการปกครอง บ้านเมืองในยุคเริ่มแรกที่เต๋าเหยียนชี้แนะจูตี้ แต่สำหรับเต๋าเหยียนแล้ว อำนาจไม่เคยเป็นเป้าหมายที่เขาไขว่คว้า สิ่งที่ติดอยู่ในใจเขาคือจะ ไปปรินานการหายตัวไปอย่างลึกลับของจักรพรรดิเจี้ยนเหวินอย่างไร ต่างหาก เขาต้องรีบหาบุคคลที่คลี่คลายปริศนานี้ได้ภายในช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่!

บทที่ 2

หนองตะกะ

ตอนนี้เป็นช่วงกลางฤดูร้อนของรัชศกหย่งเล่อปีที่หก ตรอกชั้นเหนือเมืองหนานจิง คฤหาสน์สกุลเหว่ย

ราตรีมืดทึบ ผนังห้องโถงแขวนภาพกวอนลินที่ชาวซิดแล้ว บนโต๊ะมีเทียนไขสีข้าวคั่วหนึ่ง เปลวไฟส่ายไหวไปมา สาดส่องรอบด้านจนพรำเลือนยากจะแยกแยะ

บุรุษวัยกลางคนท่าทางเหมือนบัณฑิตจากชนบทถูกมัดอยู่บนม้านั่งยาวด้วยท่าประหลาด ดูเหมือนจะเจ็บปวดและทรมานมาก

นักพรตในชุดดำคนหนึ่งเดินวนเวียนรอบม้านั่งยาว ปากพึมพำบางอย่าง

นักพรตผู้นี้ชื่อว่าจินหมิง คิ้วเข้มตาโต หนวดเคราดกหนา แต่พิศดูให้ละเอียดกลับพบบางอย่างที่ดูผิดปกติดังบอกไม่ถูกอยู่หลายส่วน

เขาชำเลืองมองคนบนม้านั่งแวบหนึ่งก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "นายท่านเหว่ย เจ้าเป็นอย่างนี้มานานเท่าไรแล้ว"

นายท่านรองสกุลเหวยตอบ "ครึ่งปีแล้ว ท่านคูลี ข้าฝ่ายผมไปทั้งตัว มีเพียงห้องที่โตขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะเมื่อคุณี่งูๆ ก็ป่องขึ้นอีกมาก ข้าถูกผีหิวโซสิงร่างหรือไม่"

ห้องของคนผู้นั้นใหญ่เหมือนลูกหนึ่งลูกหนึ่งจริงๆ กตแล้วแข็ง ออกจะแปลกประหลาด

จินหมิงส่ายหน้า "ในร่างของเจ้าไม่ได้มีผีหิวโซอันใดหรอก แต่มีหนอนชนิดหนึ่งต่างหาก"

"หนอน?"

"ถูกต้อง!" จินหมิงอธิบาย "นี่เป็นหนอนพยาธิตัวหนึ่งทีพบเห็นน้อยยิ่ง ไม่ทราบว่ามีเจ้าเคยเห็นเพรียงปูหรือไม่"

"เพรียงปู? เพรียงปูคือสิ่งใด"

" บันทีกเปยอู่* สมัยราชวงศ์ถังกล่าวไว้ว่าเพรียงปูรูปร่างเหมือนเมลิคตอร์วิ* ผิงกลางท้องปู เป็นตายไม่แยกจากกัน หมายความว่าเพรียงปูนี้อาศัยอยู่ตรงส่วนท้องของปู ดูเหมือนไขปูที่ปรากฏอยู่ด้านนอก แต่แท้จริงแล้วข้างในจะเป็นเหมือนราเรื้อนที่มีหนวดชอกซอนไปนับไม่ถ้วน หนวดนี้จะซอนไชไปถึงก้ามปูและอวัยวะภายใน จนกระทั่งถึงสมอง คอยดูดเลือดเนื้อไปไม่หยุด ทำให้ปูค่อยๆ เหี่ยวแห้งกลายเป็นศพ จวบจนตายก็ยังคงอยู่ด้วยกัน สิ่งที่อยู่ในร่างกายเจ้านั้นคล้ายเพรียงปูอยู่หลายส่วน แต่มันมีชื่อว่าเป็นหนอนตะกละ!"

นายท่านรองสกุลเหวยขนลุกไปทั้งตัว พูดอย่างตื่นตระหนก "ท่านนักพรตอย่าขู่ข้าสิ!"

จินหมิงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "หือ! ข้าไม่ได้ขู่เจ้า หนอนตะกละนี้ลักษณะเหมือนปลิง สีออกม่วงแดง ทั่วร่างเต็มไปด้วยปากและหนวด

* เมลิคตอร์วิ คือเมลิคตันเอสมี ภายนอกมีลักษณะเป็นกลีบดอกประกบห่อหุ้มเนื้อเมลิคตอร์วิด้านใน

ชอบฝากตัวอยู่ในท้องของคนรวยเป็นที่สุด ว่ากันว่าที่เทาเทีย* มีแต่เข้า
"ไม่มีออกได้เพราะในร่างกายมีหนองตะกอละอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้ที่
ทุจริตคดโกงจะเกิดหนองตะกอละขึ้นในร่างกาย ได้รับความทุกข์ทรมาน
เหมือนเทาเทียไปชั่วชีวิต ขอภัยที่ข้าต้องเลยไม่อ้อมค้อม ปกติเจ้า
คิดสุราอยู่ใช่หรือไม่"

นายท่านรองสกุลเหวยเจียบ บ้านคนรวยมีหรือจะไม่กินดีอยู่สบาย
ตัวเองหาเงินได้ไม่กินไม่ดื่มแล้วจะมีความสุขได้อย่างไรเล่า เพียงแต่
เรื่องหนองตะกอละที่นักพรตผู้นี้กล่าวมาออกจะเกินจริง ทำให้เขาเชื่อ
ครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ฉินหมิงพูด "เช่นนี้แล้วกัน ข้าจะใช้วิชาลับทำให้เจ้าเห็นหนอง
ตะกอละที่อยู่ในร่างกายด้วยตาตัวเอง เจ้าจะได้เข้าใจ"

เขาพูดแล้วใช้นิ้วจุ่มสุราขาวลูบบนหน้าท้อง แขน และน่องของ
นายท่านรองสกุลเหวยเบาๆ พลังพิ่มพำเสียงเบาว่า "หนองตะกอละ
หนองตะกอละ เจอสุราแล้วจงปรากฏกายออกมา"

เป็นเช่นที่ฉินหมิงพูด รอยแดงรอยแล้วรอยเล่าปรากฏบนผิวหนัง
ร่องรอยเหล่านี้เหมือนรากไม้ยาวหนาแน่นที่แผ่ขยายออกมา ดูแล้ว
เหมือนเส้นลมปราณและเส้นเลือดทั้งหมดผุดขึ้นมาราวกับใยบัวบ
อย่างไรอย่างนั้น น่าสยดสยองจนทำให้หนังศีรษะเย็นวาบ!

นายท่านรองสกุลเหวยร้องอุทานออกมาและรู้สึกคันคะเยอไปทั้งตัว
ความคันนี้กระจายไปทั่วทุกพื้นที่ของร่างกาย แม้กระทั่งปลายนิ้วและ
หนังศีรษะของตัวเองก็ยิ่งเหมือนมีหนวดสัมผัส ผัส ของหนองเป็นพัน
เป็นหมื่นเคลื่อนไหวยู่ข้างใต้คอยดูดเลือดเนื้อและพลังชีวิตไม่หยุด

*เทาเทีย แปลว่าเหมือบกลิ่น เป็นหนึ่งในสี่สุรร้าย และเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณ
ของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า นิยยตะกอละตะกอลามและสุรร้าย

จนสุดท้ายเขาจะแห้งเหี่ยวตายกลายเป็น 'ท่อนไม้' ท่อนหนึ่ง ความรู้สึก
เช่นนี้ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นเลยทีเดียว!

"อ้า!"

"ตอนนี้เชื่อหรือยัง"

นายท่านรongsกุลเหวี่ยงพริกหน้าหงิกๆ ความจริงปรากฏอยู่ตรงหน้า
เขาไม่อาจไม่เชื่อ

ฉินหมิงพูด "ในเมื่อเชื่อแล้ว เช่นนั้นข้าจะเล่าให้เจ้าฟัง หนอน
ตะกละนี้หากแค่ดูดเลือดเนื้อจากคนก็แล้วไปเถอะ แต่ที่น่ากลัวที่สุด
คือหนอนชนิดนี้จะควบคุมสัมผัสทั้งหกของเจ้าด้วย มันจะใช้หนวด
สัมผัสซ่อนไซ้เข้าไปในสมอง บงการให้เจ้าเคลื่อนไหว หายอาหาร และ
ฟักไข่แทนมันเหมือนหุ่นกระบอกตัวหนึ่ง ไม่ต่างกับศพที่เดินได้ เจ้ายังจำ
คดีผีดิบที่เกิดขึ้นในเชิงใจเมื่อสองปีก่อนได้หรือไม่ นั่นคือคนติดเชื้อโรค
หนอนตะกละ สุดท้ายเหลือเพียงร่างที่ถูกหนอนพยาธิเหล่านี้บงการ
เที่ยวหาอาหารไปทั่ว ใช้ชีวิตอย่างเลอะเลือนไร้จุดสิ้นสุด ผีดิบเมื่อ
ไม่เหลือความเป็นมนุษย์แล้วยอมทำร้ายคน ด้วยความจงใจราชสำนัก
จึงส่งกองกำลังเงินลู่ออกไปปราบปรามโดยการใส่ไฟโจมตี เผาเก้าหมู่บ้าน
ที่ติดเชื้อหนอนพิษชนิดนี้ทั้งหมดโดยไม่สนใจเด็กและคนชรา สุดท้าย
แม้แต่ถ้ากระดูกยังหาไม่เจอด้วยซ้ำ เกรงว่าเจ้าคงไม่อยากจะเห็นซาก
คนเหล่านี้หรือกระมัง"

นายท่านรongsกุลเหวี่ยงหน้าซีดเผือด จมูกมีแต่ลมหายใจออกไม่มี
ลมหายใจเข้า ด้วยกลัวว่าหากตัวเองสุดท้ายใจเข้ามากขึ้นหนึ่งเอือก
ก็จะทำให้หนอนตะกละเหล่านี้ยาวขึ้นอีกส่วน ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุด
เขาจึงเอ่ยคำพูดออกมา "ท่านนักพรตต้องมียุวิธีดีๆ ในการเอาหนอน
ออกมาจากร่างกายข้าแน่นอน ไช้หรือไม่"

ฉินหมิงหัวเราะ เริ่มพูดอย่างไม่เร็วไม่ช้า "ข้าฝึกฝนวิชาลี้วเหริน* ตั้งแต่เล็ก การเอาหนอนออกมา นั้นพอจะมั่นใจในตนเองอยู่หลายส่วน แต่อาชีพของพวกเราไม่ง่ายเลยจริงๆ การมองทะลุลิขิตสวรรค์ ขจัดหายนะให้ผู้อื่นล้วนเป็นการบั่นอายุของตัวเอง เจ้าคิดว่าเรื่องเงิน..."

นายท่านรองสกุลเหวยโพล่งออกมา "สามตำลึง ข้าจะจ่ายให้ท่าน ไม่ขาดไปแม้แต่ซีแปะเดียว!"

ฉินหมิงกลอกตา นั่งลงบนม้านั่ง "ชีวิตเจ้ามีค่าแค่สามตำลึงอย่างนั้นหรือ..."

นายท่านรองสกุลเหวยรู้สึกเหมือนเส้นชีพจรสีแดงบนร่างกาย ลุกกลมออกไปมากกว่าเดิม หนวดสัมผัสจะยื่นมาถึงลำคออยู่แล้ว ขึ้นไปอีกนิดจะถึงสมองแล้ว หากหนอนตะกอละเข้าสมองย่อมหมดทางเยียวยา เขาร้อนใจเหมือนมีไฟลนกัน "ห้าตำลึง! ห้าตำลึงยังไม่พออีกหรือ? โดยช่วยชีวิตข้าด้วยเถอะ! ข้าสัญญาว่านับแต่นี้ไปจะบูชาพระพุทธรูปอย่างจริงจัง ไม่ใช่ซี ข้าจะนับถือแต่ด้วยความศรัทธา กินเจเท่านั้น ไม่ตะกอละอีกแล้ว!"

ฉินหมิงลอบหัวเราะ แต่เขายังคงจับนิ้วทำเป็นพึมพำกับตัวเอง "อืม...ยังเหลือเวลาอีกครั้งก้านธูป** หนอนนี้ก็จะเข้าสู่สมองเจ้าอย่างแท้จริง ถึงเวลานั้นเจ้าย่อมกลายเป็นผีดิบที่เป็นภัยโดยสมบูรณ์ แฮ้อ...ถึงเวลาข้าคงได้แต่ใช้อาคมทำพิธีกำจัดเจ้าแทนสวรรค์ เจ้าว่าข้าจะใช้ยันต์เพลิงเผาตี หรือใช้ยันต์สะกดศพพันธนาการเจ้าเอาไว้ดี" เขาพูดพลางหมุนฝ่ามือ เปลวไฟเจ็ดจักษุกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมา

"สิบตำลึง! สิบตำลึง!" นายท่านรองสกุลเหวยตะเบ็งเสีียงจน

* ลี้วเหริน เป็นศาสตร์การทำนายดวงชะตาของจีนโบราณแขนงหนึ่ง มักเรียกรวมกับวิชาไท่ชี่และวิชาดุ้นจ๋าว่า 'ศาสตร์สามแขนง'

** 'ครั่งก้านธูป' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15-30 นาที

คอแทบแตก "ท่านนักพรต รีบเอาหนอนออกไปจากตัวข้าเถอะ! หากยังไม่เอาออกไปจะไม่ทันการณ์แล้ว! หากข้าตายไปท่านจะไม่ได้เงินแม้แต่อึแปะเดียว!"

ฉินหมิงลุกขึ้นปัดมือพลางเอ่ยว่า "ตกลง! แล้วเงินล่ะ"

"นี่มันเวลาใดแล้วท่านยังคิดถึงแต่เงิน!" นายท่านรองสกุลเหวยปากสั้นไปหมด เขาตะโกนเสียงดังบอกคนนอกประตู "เหล่าหวัง รีบหยิบเงินสิบตำลึงออกมาจากกล่องสี่เหลี่ยมที่ข้าวางอยู่ในหีบสี่แดงตรงชอกผนังฝั่งซ้ายของขาเตียงซ้ายมา เร็วเข้า!"

ข้ารับใช้คนหนึ่งที่ยืนหลบอยู่ตรงประตูรับคำและรีบวิ่งออกไปผ่านไปพักหนึ่งจึงย้อนกลับมาแล้วโยนถุงเงินใบหนึ่งไว้บนโต๊ะ ยังไม่ทันเห็นเงาคนในห้องชัดเจนก็ถอยกลับไปอยู่ที่หน้าประตูอย่างรวดเร็ว รวบรวมหากอยู่นานกว่านี้อีกนิดจะติดเชื้อโรคหนอนตะกอละอย่างไรอย่างนั้น

ฉินหมิงเห็นเงินแล้ว ในที่สุดก็ยกกระโถนทองแดงที่มีฝาปิดใบหนึ่งออกมา

"นี่คือเหยื่อหารส ข้าใช้วัตถุดิบล้ำค่าห้าชนิดปรุงออกมา เคี้ยวอยู่สามวันสามคืนเต็มเชียวนะ แพงจนน่าปวดใจ! หนอนตะกอละชอบกินของคาวเป็นที่สุด มันได้กลิ่นนี้แล้วจะได้ออกมาเอง ขึ้นตอนนี้อาจทำให้รู้สึกไม่สบายตัวเล็กน้อย หากอยากกำจัดหนอนตะกอละให้สิ้นซาก ประเดี๋ยวเจ้าต้องอดทนหน่อย" เขาพูดพลางวางกระโถนทองแดงตรงหน้านายท่านรองสกุลเหวย "สุดท้ายใจเข้าลึกๆ สัมผัสเชื้อแก่นแห่งฟ้าดินนี่เถอะ"

เมื่อเปิดฝาออก กลิ่นเหม็นรุนแรงพลันปะทะจมูก!

นายท่านรองสกุลเหวยสุดตมไปแค่เฮือกเดียวก็รู้สึกเหมือนร่างกายถูกอบอยู่ในถังฉี เหม็นจนวิงเวียน ตัวสั่นเต็มไปหมด เขาหลับตา

ทั้งสองข้างแน่นเอี้ยด้วยสีหน้าบิดเบี้ยว "อ้อ...! เจริญเหมือนขนาดนี้ เหมือนยิ่งกว่าหลุมส้วมเสียอีก! ไม่ไหวแล้ว หนอนในตัวข้ากำลังกระตุก! ข้ารู้สึกเหมือนกำลังจะอาเจียน!"

จินหมิงพูด "รู้สึกอยากอาเจียนนั้นถูกต้องแล้ว มา! ออกแรงสุดเข้าไปให้หนอนในร่างกายได้กลืน!" เขาตอบหลังนายท่านรองสกุลเหวี่ยงแรงๆ พลางเอ่ยว่า "รู้สึกปรกไว้แปดเปื้อน รัชมีผงแฉ้วประจักษ์ชัด! จงออกมา!"

ในที่สุดนายท่านรองสกุลเหวี่ยงก็ทนไม่ไหว อาเจียนออกมาคำใหญ่ ภายในกระโถนทองแดงไม่น่ามองยิ่งกว่าเดิม เพียงแต่ในกองอาเจียนนั้น มีวัตถุกำลังขยับไหวอยู่จริงๆ! มันมีสีแดงเข้ม ลักษณะเหมือนปลิงตัวอ้วน ที่ว่างเต็มไปด้วยปาก ข้ายังมีเส้นใยสีแดงน่าขยะแขยงนับไม่ถ้วนแผ่ไปทั่ว น่าขยะแขยงยิ่งนัก

เป็นหนอนตะกอละในตำนานจริงๆ ด้วย! นายท่านรองสกุลเหวี่ยงเห็นหนอนตะกอละแล้วร่างกายพลันสั่นสะท้านเย็นเฉียบและวิ่งเวียนไปทั้งตัว น่าสยดสยองเกินไปแล้ว! เขากลัวว่าร่างกายตัวเองจะยังหลงเหลือไข่หนอนอยู่จึงดิ้นจนหลุดจากเชือก ใช้นิ้วมือล้วงเข้าไปในลำคอจนอาเจียนออกมาเต็มพื้น สองตาพร่าลายนึกก็ยังไม่ยอมหยุดปากร้องโวยวายว่า "น่าโมโหนัก น่าโมโหนัก! น่าขยะแขยงนัก น่าขยะแขยงนัก!" จากนั้นเกาะผนังห้องสว่างลวงลวงไปอาเจียนไปด้วยสุดท้ายอาเจียนจนหมดสติล้มลงบนพื้นดังตึง

ภายในห้องกลิ่นเหม็นคละคลุ้งไปทั่ว ข้ายังเลอะเทอะไม่ชวนมอง จินหมิงหลุดหัวเราะออกมา "เจ้าอาเจียนรุนแรงเหมือนสตรีแพ่ท้อง อยากรู้อย่างนั้น ร่างกายสะอาดแล้วก็จริงแต่ก็อาเจียนจนอ่อนเพลีย เช่นนี้ควรพักผ่อนมากๆ เงินนี้ข้าจะรับไว้ ถือโอกาสเอาของสกปรกไป

เทหิงแพนเจ้าด้วยจะได้ไม่เป็นภัยต่อผู้อื่นอีก!"

นายท่านรองสกุลเหวยหมดสติไปแล้วยอมตอบอันใดไม่ได้แม้แต่คำเดียว มีเพียงคนในครอบครัวและข้ารับใช้ที่ยืนปิดปากปิดจมูกอยู่หน้าประตูร้องตะโกนว่า "ท่านนักพรตรีบนำไปเทหิงเถอะ! อย่าเก็บไว้ให้เป็นภัยเลย! ไปเทหิงไกลๆ หน่อยนะ! ดีที่สุดคือเอาไปเทหน้าบ้านเศรษฐีหาลี!"

ฉินหิงรับคำ ถูกระโถนทองแดงเดินออกจากห้องนอน ผู้คนสองข้างทางต่างหลบไปไกล ไม่มีใครกล้ามาส่งเขา

นอกประตูลมกลางคืนพัดผ่านแนวไผ่แผ่วเบา เสียงลมสอดรับกับเสียงน้ำในลำธาร เทียบกับความสงบปรกติในห้องแล้วบรรยากาศแตกต่างราวฟ้ากับดินโดยแท้

ฉินหิงโยนกระโถนทองแดงใบนี้ลงไปในบ่อน้ำ จากนั้นตั้งหนวดปลอมคราปลอมออก เผยให้เห็นใบหน้าอ่อนเยาว์คมคาย ที่แท้คนผู้นี้อายุเพียงสิบหกสิบเจ็ด เมื่อครู่เขาแค่ใช้วิชาแปลงโฉมง่ายๆ เท่านั้น ฉินหิงรู้สึกกระปรี้กระเปร่าไปทั้งตัว ประเมินน้ำหนักของถุงใส่เงินอย่างกระหยิ่มใจพลางยิ้มพูด "ฮ่าๆ! พวกกล้าใจทั้งหลาย ข้าแค่ให้อูบายเล็กน้อยก็หาเงินได้สิบตำลึงแล้ว คราวนี้เอาไปเล่นการพนันได้อีกสองตำลึง! อย่างข้าน่ะเรียกว่าปล้นคนรวยช่วยเหลือนคนจนมีคุณธรรมอย่างประเมินมิได้!"

เขากำลังกระหยิ่มใจ ไม่ได้สนใจสถานการณ์รอบด้านโดยสิ้นเชิง ทันใดนั้นไม้ไกลออกไปมีคนกระแอมกระไอขึ้นเบาๆ

"พี่ชาย ข้าก่อน!"

"ใครนะ?!"

บัณฑิตในชุดขาวผู้หนึ่งก้าวออกมาจากกอไผ่ตรงมุมกำแพง

เสื้อผ้าของเขาสะอาดสะอ้านเหมือนผ้าฝ้ายที่เพิ่งออกมาจากโรงทอใหม่ๆ โบหน้าก็ขาวสะอาดเหมือนเสื้อผ้า คิ้วตาคมจดคมคาย ทำทางสุภาพเรียบร้อย ยังไม่ทันเข้ามาใกล้กลิ่นหอมระลอกหนึ่งก็ลอยเข้ามา ก่อนแล้ว เห็นชัดว่าคนผู้นี้แม้จะแต่งกายเรียบง่ายทว่ากลับพิถีพิถันมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่ล้วนผ่านการรอบด้วยดอกกุ้ยแห่ง

จินหมิงรีบเก็บเงิน หรีดาคูตอย่างระว่าง "ชีวไฉ* น้อย เมื่อครู่เจ้าเรียกข้าหรือ"

บัณฑิตผู้นั้นไม่ทำที่ประหม่าและก้าวเข้าไปประสานมือเอ่ยอย่างนอบน้อม "ผู้น้อยไปฉีจากอำเภอโจวเซี่ยน เขาตงชาน ยังไม่มีสิทธิ์เข้าสอบเซียงซือ นับว่าเป็นเพียงฉงเชิงเท่านั้น เมื่อครู่ข้าเห็นพี่ชายใช้วิธีการอัสจรรยช่วยเหลือคน รู้สึกขงนงสงสัยโดยแท้"

จินหมิงพูดอย่างรำคาญ "มีอันใดน่าขงนงสงสัย ช่วยชีวิตคนได้กุศลยิ่งกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น ชิวไฉน้อย เจ้ารีบกลับไปซะ อย่าขวางทางข้า"

บัณฑิตนามไปฉีผู้นั้นไม่หลบ ซ้ำกลับส่ายหน้าและยิ้มพูด "หาทำได้" เจดีย์เจ็ดชั้นเป็นคำพูดในพุทธศาสนา ส่วนรัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัดก็เป็นการบรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกอันเป็นธรรมชาติในพระสูตรเหลียงเหยียนจิง** ที่ว่า "โลกทั้งสิบทิศมีรัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัดไว้ซึ่งผู้เฒ่าประหนึ่งทุกสิ่งล้วนไร้ความสกปรก รวากับเป็นแดนฟ้าที่ชื่อว่า

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ หรือเคอจิว แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงซือ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเซียงซือในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับอยู่ซือที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซือได้บรรจเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนซือ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) บังเหยียน และหนัซว นอกจากนี้ผู้ที่มีคุณสมบัติเข้าสอบในระดับตงซือและผู้ที่เคยสอบระดับตงซือแต่ยังไม่ผ่านเรียกว่า 'ตงเชิง'

** เหลียงเหยียนจิง หรือสุวางคตสูตร เป็นพระสูตรสำคัญของลัทธิเต๋าศาสนา

'ชั้นเจียนเทียน'* พี่ชายไม่แบ่งพุทธไม่แบ่งเต้า เกรงว่า...คงมีโช้หนักพรตเต้า
ที่แท้จริงกระมัง"

จินหมิงยิ้มเย็นเอ่ย "เจ้าเป็นพวกคร่ำครึโดยแท้ ได้หล้านี้มิกฎ
ข้อใดระบุไว้ว่านักพรตเต้าอ่านคัมภีร์พุทธไม่ได้ ตามวิสุทธิตีเพ** นั่งบน
ดอกบัว แล้วพระโพธิสัตว์กวอนอินมิโช้ที่นั่งบนดอกบัวหรือ เป็นปัญญาชน
อย่าได้ยึดติดถึงเพียงนี้เลย หลีกไปๆ อย่าขวางทางข้า"

เขาพูดพลางทำท่าจะผลัดบัณฑิตผู้นี้ออกและจากไป

คิดไม่ถึงว่าไปจี้จะพูดเสียงดัง "ผู้น้อยคิดว่าในกระโถนทองแดง
ที่พี่ชายทิ้งไปเมื่อครู่ไม่ได้มีหนอนตะกอละอยู่ ใช่หรือไม่"

จินหมิงสีหน้าเปลี่ยนไป เขาเริ่มขึ้นเสียง "สหายที่รักในการเล่าเรียน
ตำราเอ๋ย ลมพัดพายส่งเดชได้ แต่วาจาไม่มีจากล่าวส่งเดช ดวงตา
ข้างใดของเจ้าที่เห็นว่าไม่มีหนอนตะกอละ"

ไปจี้ยิ้มตอบ คำเรียกพลันเปลี่ยนไป "เจ้าขึ้นเสียงกะทันหันเห็นชัด
ว่าประหม่า นี่เป็นการยืนยันการคาดเดาของข้าได้อีกชั้น ตอนแรกเจ้า
ให้เขากินขนมเอี้ยะ บอกว่าเป็นการปลอบประโลมหนอนตะกอละในท้อง
อันที่จริงแอบใส่ลูกแป้งลงไป ในขนมเอี้ยะ พอบ้างกับลูกแป้งเข้าไปอยู่ใน
กระเพาะย่อมเกิดการหมักบ่ม จากนั้นฤทธิ์สุราและลมในท้องทำให้
เกิดการบวมขยาย เขาจึงคิดว่าในท้องของตัวเองมีตัวประหลาดอยู่จริงๆ"

หลังจากนั้นเจ้าก็ใช้นิ้วชี้ข้างขวาป้ายละอองพิษจากขนหนอนนึ่ง
ผสมสุราให้กลายเป็นของเหลวที่มีพิษ ของเหลวนี้อาจจะซึมเข้าไป

* ชั้นเจียนเทียน หรือสุทล์สุทสาธาตุมิ เป็นหนึ่งในรูปพรหม 16 ชั้น พรหมที่อยู่ในชั้นนี้จะมีสิ่งต่างๆ
อย่างประจักษ์ชัดแจ้ง เพราะบริบูรณ์ด้วยประสาทจักษุ ทิพยจักษุ ธัมมจักษุ และปัญญาจักษุอันบริสุทธิ์

** ตามวิสุทธิตีเพ (ซานซิง) หมายถึงสามปฐมเทศมตามหลักความเชื่อของศาสนาเต้า สถิตใน
ดินแดนสูงสุดเหนือจากเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนเจียนเจียนจนแห่งแดนอวิ้ง (หยกวิสุทธ์)
หลังแปดเจียนจนแห่งแดนซังซิง (เหนือวิสุทธ์) และเต้าเต้อเจียนจนหรือไท้ซังเหล่าจวินแห่งแดนไท้ซิง
(บรมวิสุทธ์)

ใต้ผิวหนังเขาทำให้เกิดผื่นแดงทั่วทั้งตัว ดูเหมือนเส้นเลือดสีแดงที่แผ่ลามไปทั่ว ทั้งคันทั้งชา ข้ำของเขลวนนี้ยังทำให้หนังท้องเกิดการระคายเคืองอีกด้วย ทำให้รู้สึกเหมือนมีสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนเคลื่อนไหวอยู่ในร่างกาย แน่นอึดขั้นตอนสุดท้ายจึงจะเป็นขั้นตอนที่ล้ำคัญที่สุด เจ้าซ่อนเครื่องมือที่เตรียมไว้ก่อนล่วงหน้าในกระโถนทองแดง เป็นหุ่นไม้ที่ซุกซ่อนอยู่ในตับหมูติดโรคก้อนหนึ่ง ใจใจใช้กลิ้งลูจจะระปกปิดเพื่อให้อีกฝ่ายเอาเจียนออกมาโดยเร็วที่สุด ขณะเดียวกันก็ไม่กล้ามองสิ่งที่อยู่ในกระโถน รอให้คนผู้นั้นเอาเจียนออกมา จากนั้นเจ้าแค่เตะกระโถนเบาๆ ให้หุ่นไม้ในตับติดตัวขึ้น แค่นี้ทุกอย่างก็สำเร็จเรียบร้อยขั้นตอนนี้ทั้งหมดเป็นเช่นนี้มีใช้หรือ"

ไปสี่กะพริบตา ปรากฏในดวงตาระยะยับยับวาวเหมือนกำลังรอคำยืนยันจากจินหมิง

สีหน้าของจินหมิงขำแย่มาก เขาเอ่ยเสียงเย็น "เจ้าบัณฑิตน่ารังเกียจ สายตาไม่เจื่อนี้ เห็นที่เจ้าจะเป็นผู้เปลื้องผ้า"

นับแต่โบราณมามีนักกลมายา นักลวงตา นักสะกดจิตที่หากินด้วยการสร้างภาพมายา ขณะเดียวกันก็มีผู้ที่ชอบคลี่คลายกลลวงเหล่านี้ คนเหล่านี้มีวิชาความรู้ ยึดการไขกลลวงและภาพมายาของคนอื่นเป็นอาชีพของตนโดยเฉพาะ พวกเขาจะทำเหมือนเปลื้องเสื้อผ้า ถอดกลวงอันซับซ้อนของนักกลมายาออกทีละชั้นและเปิดเผยต่อหน้าธารกำนัล จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้เปลื้องผ้า

อาชีพผู้เปลื้องผ้ามีใหญ่มีเล็ก ที่ยิ่งใหญ่สามารถแก้ไขสถานการณ์ช่วยโลกได้ ที่เล็กหน่อยก็คอยสร้างความบันเทิงในศาลา หลายคนคิดว่าการเปลื้องผ้าง่ายกว่าการวางกลเยอะมาก อันที่จริงนั้นไม่เสมอไป เป็นต้นว่าในอดีตจักรพรรดิเจี้ยนเหวินจู่อินเหวินอาศัยความช่วยเหลือ

ของหนักกรบเทียบจางหลบหนึการเช่นฆ่าครั้งใหญ่ได้อย่างน่าตื่นตะลึง
จวบจนบัดนี้ยังไม่มีใครได้ไขปริศนานี้ได้ แม้แต่เหยาก่วงเซี่ยวเต้าเหยียน
ผู้มีความสามารถลึกล้ำยากจะคาดเดาขบคิดอยู่หลายปีก็ยังไม่
เบาะแสใดๆ เห็นได้ว่าวิชาลับขั้นสูงนั้นทำลายยากยิ่ง

ไปจีลอบสังเกตจินหมิงและออกมาเปิดโปงวิธีการ เห็นชัดว่ามี
จุดประสงค์บางอย่าง จินหมิงคิดในใจว่าหากบัณฑิตอ่อนแอไม่ทนลม
ผู้นี้เป็นผู้เปลื้องผ้าจริง ตนจะต้องซ้อมเขาให้หนัก ไม่เกรงใจแน่นอน!

เหนือความคาดหมาย ไปจีกลับไม่ได้ปฏิเสธว่าเป็นผู้เปลื้องผ้า
ซ้ำยังผงกศีรษะตอบว่า "ความจริงไม่ว่าจะเป็นกลวง ทุ่นเข็ด หรือการ
สะกดจิตล้วนมาจากศาสตร์แห่งเต้า ล้วนเป็นการบิดเบือนห้าธาตุ ทำให้
หยินไม่เป็นหยิน หยางไม่เป็นหยาง ไฟไม่เหมือนไฟ น้ำไม่เหมือนน้ำ
อยู่นอกเหนือความตระหนักรู้ที่มีต่อความเป็นจริง ส่วนวิชาของผู้เปลื้องผ้า
เป็นการคล้อยตามห้าธาตุ ทำให้หยินหยางจริงเท็จกลับคืนสู่ที่เดิม
ทุกสิ่งกลับสู่ความเป็นระเบียบ สองสิ่งนี้เดิมที่มีต้นกำเนิดเดียวกัน เพียงแต่
โลกเรามักมีอคติต่อการเปลื้องผ้า มักรู้สึกว่ามันเป็นการทำลายแผนการ
ของผู้อื่น ไร้ซึ่งคุณธรรม แต่กลับไม่รู้ว่วิชาเปลื้องผ้าก็มีสำนักและมี
ระเบียบกฎเกณฑ์ หากไม่เพราะอีกฝ่ายใช้กลวงทำเรื่องชั่วช้าสามานย์
พวกข้ายอมไม่มีทางเปิดโปงกลวงของอีกฝ่ายสังเดชแน่นอน"

คำพูดของอีกฝ่ายมีเหตุมีผล อีกทั้งไปจีไม่ได้เปิดโปงกลวงของ
จินหมิงต่อหน้านายท่านรองสกุลเหวย โทสะของจินหมิงจึงบรรเทาลงไป
เล็กน้อย

ไปจีเห็นดังนั้นจึงยิ้มน้อยๆ และหยิบถุงใส่เงินสี่น้ำเงินใบหนึ่งออกมา
พูดด้วยน้ำเสียงเกรงใจทีเดียว "ไม่ขอปิดบัง อันที่จริงวันนี้ข้ามาเพราะ
มีเรื่องจะขอร้อง"

"ขอรับรองอันใด"

"ข้าอยากกร่วมมือกับเจ้า"

"ร่วมมือ?" ฉินหมิงประหลาดใจกว่าเดิม "หรือเจ้าคิดจะเอาอย่างข้า
วางกลลวงตบตาผู้อื่น"

ไปฉีปฏิเศธ "หากได้ ข้าเป็นผู้ทำลายกลลวง หาได้มีเจตตวางกลลวง
ข้าเพียงต้องการให้เจ้าช่วยทำสิ่งหนึ่ง สนใจหรือไม่"

"อ้อ...เรื่องอันใดล่ะ"

"เข้าร่วมการคัดเลือกกองครักษ์จินอู่ด้วยกัน ขอเพียงเจ้ากับข้า
ร่วมแรงกันผ่านการสอบทั้งสามรอบไปได้ เงินนี้ย่อมเป็นของเจ้า คิดเห็น
อย่างไร"

"เข้าร่วมการคัดเลือกกองครักษ์จินอู่?!" ฉินหมิงคิดในใจ *แต่ใรรมา
ทหารรักษาพระองค์ของต้าหมิงล้วนสืบทอดตำแหน่งโดยสายเลือด
บัณฑิตผู้นี้กับข้าเป็นสามัญชนทั่วไป ไม่มีฐานะและไม่มีภูมิหลัง
จะผ่านการคัดเลือกได้อย่างไร ช่างเป็นความคิดเพ้อฝันโดยแท้*

ไปฉีคาดเดาความคิดของฉินหมิงได้แต่แรกแล้วจึงยิ้มพูด "เจ้าไม่รู้
อันใดเสียแล้ว ในบรรดาสิบสองกองกำลังแห่งกองพลทหารรักษา
พระองค์แห่งราชวงศ์หมิงล้วนสืบทอดด้วยสายเลือด แต่มีเพียง
กองกำลังจินอู่ที่ฝ่าบาทตรัสว่าไม่ดูชาติกำเนิด จะคัดเลือกแต่ผู้ที่มี
ความสามารถโดดเด่น นี่เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีในอดีต โอกาสดีเช่นนี้มีควร
ปล่อยให้หลุดลอยไป ตอนนี้หาหนะห้าธาคู่กำลังถูกลามไปทั่ว ราชสำนัก
กำลังต้องการเจ้ากับข้าไปทำตามปณิธานอันยิ่งใหญ่ ยศตำแหน่งที่ได้
นี้ใช้เพื่อประโยชน์ให้คนรุ่นหลังสืบต่อไปได้ เจ้าไม่อยากจะลองดูจริง ๆ หรือ"

ในที่สุดฉินหมิงก็ตระหนักว่าคนผู้นี้เตรียมตัวมาก่อนอย่างดี เขา
เริ่มพิจารณาบัณฑิตก่อนแอดตรงหน้าใหม่อีกครั้ง คนผู้นี้้นอกจากรูปโฉม

คมคายหมดจดแล้ว ลักษณะยังค่อนข้างโดดเด่น โดยเฉพาะนัยน์ตา
ระยิบที่ฉายแววไหวพริบคู้่นั้น เพียงแต่ร่างกายของบัณฑิตคนนี้อ่อนแอ
เกินไป การสอบคัดเลือกกองครักษ์จินตู้ต้องกำหนดคุณสมบัติทางร่างกาย
ไว้สูงอยู่แล้ว เกรงว่า...

เห็นชัดว่าไปฉิมองเห็นความกังวลของจินหมิง "นี่เป็นเหตุผลที่ข้า
มาหาเจ้า แข็งแรงกับอ่อนแอส่งเสริมกันและกัน แม้ต้องรบร้อยครั้ง
ก็ปลอดภัย"

มองไกลมีก้อนเงินวาววับ มองไกลมีตำแหน่งองครักษ์จินตู้จินหมิง
เริ่มสนใจข้อเสนอนี้แล้ว เขาย้อนถาม "ได้ เช่นนั้นเจ้าบอกมา เหตุใดจึง
เลือกข้า"

ไปฉิรู้ดีว่าคนผู้นี้รับปากแล้วจึงยิ้มตอบ "เจ้าเป็นคนรอบคอบ
ระแวดระวังทีเดียว เจ้ารู้ดีว่ากลวงใดหากไม่ยอมให้ผู้อื่นเห็นพิรุณ
ย่อมต้องวางแผนล่วงหน้านานมาก เช่นเดียวกัน ข้ามาหาเจ้าก็เพราะ
สังเกตเจ้ามาระยะหนึ่งแล้ว เหตุผลนี้ยังต้องให้พูดอีกหรือ"

ไปฉิรู้ดีว่าการสมัครเป็นองครักษ์จินตู้สำคัญแค่ตัวเขาเองต้อง
ไม่สำเร็จแน่ เขาต้องการผู้ช่วยที่ไว้ใจได้สักคน คนผู้นี้ไม่เพียงจะช่วยให้
เขาผ่านการทดสอบร่างกายไปได้เท่านั้น วันข้างหน้ายังจะเป็นบุคคล
ที่เขาไว้วางใจที่สุด

เขาไขกลวงได้ ดังนั้นเขาจึงต้องการคนที่สร้างกลวงได้!

จินหมิงถามคำถามข้อสุดท้าย "แล้วข้าต้องช่วยเจ้าอย่างไรได้ยิน
ว่าการสอบสามารถรอบเข้มงวดมาก คนทั่วไปยากที่จะผ่านได้"

ความกังวลของเขาไซ้จะไร้เหตุผล คุณสมบัติด้านร่างกายของ
ไปฉิเป็นเหตุผลหนึ่ง อีกเหตุผลหนึ่งคือการสอบทั้งสามรอบล้วนมี
ความยาก โดยเฉพาะการทดสอบร่างกายในรอบแรก นอกจากนี้ต้อง

แบกของหนักเดินทางไกลแล้ว ยังมีด่านกลลวงหน้าตาอยู่ระหว่างทาง เป็นรอบที่มีการคัดคนออกมากที่สุดในแต่ละปี

สองปีก่อน กองกำลังจีนผู้สร้างบ้านไว้ระหว่างทางหนึ่งหลังแล้ว จุดไฟเผาบ้านหลังนั้นตอนที่ทุกคนผ่าน ดูว่าจะมีคนเข้าไปช่วยดับไฟหรือไม่ หลายคนแบกของหนักก็ลำบากมากพออยู่แล้ว เนื่องจากต้องทำเวลาจึงไม่สนใจที่จะดับไฟ สุดท้ายถูกคัดออกทั้งหมด นี่เป็นการทดสอบว่าผู้เข้าสอบมีใจช่วยเหลือประชาชนหรือไม่ หากไม่มีความคิดที่จะเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นย่อมมีโอกาสเป็นองครักษ์จีนผู้ได้

ปีที่แล้ว บณยอดเขาซีซาน พวกเขาสร้างถ้ำหมอกควันขึ้นมา ภายในถ้ำมีไฟรองตอกันเหมือนเขาวงกต ประกอบกับองครักษ์จีนผู้ยังเผาต้นไม้ใบหญ้ารมควันภายในถ้ำไว้ ยิ่งทำให้แยกแยะทิศทางไม่ง่าย ผู้เข้าทดสอบที่เข้าไปข้างในมีถึงเก้าส่วนที่ถูกขังอยู่ในถ้ำหาทางออกไม่ได้ พวกที่ขาดน้ำและหมดสติไปมีหลายร้อยคน นี่เป็นการทดสอบความสู้ซุ่มเยือกเย็นและความสามารถในการแยกแยะยามอยู่ในสถานการณ์ลำบาก กองกำลังจีนผู้ต้องเผชิญหน้ากับอุทกภัยและอัคคีภัยบ่อยครั้ง หากไม่มีความสุขชนิดที่ 'อันตรายเป็นอยู่ตรงหน้า ช้ำยังไม่หวั่นไหว' แล้ว จะช่วยเหลือผู้อื่นและช่วยเหลือตัวเองได้อย่างไร ดังนั้นการทดสอบจึงมีมากมายหลายหลาก การทดสอบชนิดต่างๆ วัดความสามารถและนิสัยใจคอแตกต่างกันไป หากไม่เข้าไปอยู่ในสนามย่อมมีโอกาสรู้ได้เลยว่าจะเจอโจทย์เช่นไร อาศัยตัวเองคนเดียวย่อมยากที่จะสำเร็จแน่นอน

ไปสี่สัปดาห์ข้อมือ หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาเหมือนเล่นกล "พี่ชายเขียนประวัติลงในนี้ก่อน ประเดี๋ยวข้าจะชี้แจงการสอบครั้งนี้ให้ฟังอย่างละเอียด"

หน้าที่ของเหล่าองครักษ์จีนผู้สวมเครื่องแบบ 'วิหคชาด'

คือการสกัดกั้นภัยร้ายหายน-จากฟ้าธาด

ไม่ว่าจะภัยจากน้ำ ภัยจากไฟ หรือปรากฏการณ์พิสดารใดๆ

ล้วนเป็นหน้าที่พวกเขาไปปราบปรามให้สิ้น!

...

กว่าไปได้กับดินหมิงจะสอบเข้ากองกำลังจินอูได้ก็ยากเย็นยิ่งนัก

หน้าซ้ำเข้ามาได้ไม่กับไร พวกเขากลับเข้าไปพิวพันเรื่องใหญ่โต

นั่นคือปรากฏการณ์เพลิงฮสนี่ที่เผาทำลายจวนขุนนางอย่างต่อเนื่อง!

นี่เป็นเทพลงกัณฑ์ขุนนางช้อย่างที่ผู้คนเล่าลือ

หรือเป็นลางร้ายนอกเหตุแก่องค์จักรพรรดิ

เป็นเพียงปรากฏการณ์ธรรมชาติ

หรือฝีมือคนใช้เล่ห์กลเลียนแบบเทพ

ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เรื่องราวลึกลับเช่นนี้

ย่อมเป็นหน้าที่พวกเขาองครักษ์จีนอูไปคลี่คลาย!

ทดลองอ่าน

บิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2672-4

9

786160 626724

ราคาชุดละ: 509 บาท